

CHƯƠNG 41

Nữ Đồng Thần Bí

L

ưu Nhạn Lãnh. Trên đỉnh núi cây cối rậm rạp mười phần âm hiểm, tuy chỉ có một ngọn núi duy nhất nhưng không kém phần hiểm tuấn chẳng khác gì một dãy núi hùng vĩ.

Thuần Vu Thông chậm cước bộ lại đợi Phi Hoa Kiếm Diệp Lan Hương lướt tới:

- Bây giờ họ còn ở đây sao?

Diệp Lan Hương vội đáp:

- Trừ phi xảy ra việc gì quan trọng, tuyệt đối họ không được rời khỏi nơi này vì họ phải đợi ta quay về, dù có rời đây đi nữa cũng phải để lại ký hiệu cho ta biết.

Hốt nhiên, chính lúc hai người đang đàm thoại, bỗng có nhân ảnh lướt qua, một thân ảnh mặc áo tía mềm mại hiện ra trước mặt, thì ra chính là Vụ Hoa Kiếm Mạnh Ngọc Như. Diệp Lan Hương cả mừng:

- Quả nhiên họ vẫn còn ở nơi đây.

Vụ Hoa Kiếm Mạnh Ngọc Như vội nói:

- Đại tỷ chưa quay về, chúng tôi nào dám bỏ đi. Đại tỷ đi đâu vậy?

Nàng thi lễ với Thuần Vu Thông:

- Xin chào Thuần Vu công tử.

Thuần Vu Thông vội trả lễ. Diệp Lan Hương than:

- Chuyện dài lắm, muội không nhìn thấy hai tên này đó sao?

Thì ra Cửu Chỉ Thiên Vương và lão hòa thượng đã bị Thuần Vu Thông và Lý Tâm Viễn quăng xuống đất nằm bất động một chỗ. Mạnh Ngọc Như nhìn hai tên kinh ngạc:

- Hai tên này hình như là... Cửu Chỉ Thiên Vương ở Thiên Vương Cốc, còn lão hòa thượng này là ai vậy đại tỷ, cái này là thế nào?

Diệp Lan Hương hậm hực:

- Là do ta không cẩn thận, bị Cửu Chỉ Thiên Vương bắt giữ cầm tù ở chùa Phi Hoa, nếu không được Thuần Vu công tử cứu, có lẽ mất mạng rồi.

Mạnh Ngọc Như kinh hãi:

- Muội và nhị tỷ đã phái ba toán đi tìm đại tỷ, nếu thực đại tỷ chưa về bọn muội lo đến chết đi được!

Thuần Vu Thông nóng ruột xen vào:

- Chung quanh nơi này có thể vẫn có địch, không biết Mạnh cô nương có bố trí người canh gác không?

Mạnh Ngọc Như mỉm cười:

- Nếu không bố trí canh gác thì đại tỷ và công tử đến đây chúng tôi làm sao biết được. Không giấu gì công tử, chung quanh Lưu Nhạn Lãnh đều có tai mắt của chúng tôi, chỉ một ngọn cỏ lay động chúng tôi cũng biết ngay lập tức.

Chàng quay sang Diệp Lan Hương:

- Diệp cô nương vừa mới thoát hiểm cũng nên đoàn tụ với các chư vị tỷ muội, tại hạ và Lý Tổng tiêu sư đây sẽ tìm một nơi kín đáo tra hỏi hai tên hung đồ này.

Sau đó chàng ra hiệu cho Lý Tâm Viễn cùng mang Cửu Chỉ Thiên Vương và lão hòa thượng vào rừng rậm. Không bao lâu họ tìm ra thạch động dưới một vách núi, trong động khá rộng rãi sạch sẽ tuy chỉ là một động núi do thiên nhiên tạo thành. Hai người đặt Cửu Chỉ Thiên Vương và lão hòa thượng xuống đất đồng thời giải khai Á Huyệt cho cả hai. Những việc xảy ra Cửu Chỉ Thiên Vương và lão hòa thượng nhìn rất rõ, chỉ vì bị điểm Á Huyệt nên không thể nói được. Cửu Chỉ Thiên Vương thở phào:

- Người định làm gì lão phu bây giờ?

Lão hòa thượng vẫn nhắm nghiền hai mắt không nói một lời.

Thuần Vu Thông hừ một tiếng:

- Người muốn ta làm gì người?

Cửu Chỉ Thiên Vương nghiêng rằng:

- Việc đến thế này ta chỉ muốn sống là được.

Thuần Vu Thông cười nhạt:

- Đòi người có lúc muốn sống không dễ, nhưng... hiện giờ người muốn sống cũng chẳng khó gì, chỉ cần nghe lời ta là được.

Cửu Chỉ Thiên Vương rùng mình:

- Có điều kiện gì không?
- Cố nhiên phải trả lời rõ ràng các câu hỏi của ta.
- Người hỏi đi.

- Có bao nhiêu môn phái liên kết với Thiên Vương phái, tất cả có bao nhiêu người mưu đồ đánh gia sư ta và Thần Bí Nhân thật sự là nhân vật nào?

Cửu Chỉ Thiên Vương nhún vai:

- Nói ra các điều ấy cũng chẳng có công dụng gì vì người không tin đâu.
- Chỉ cần người cứ nói đúng sự thực, tự nhiên ta sẽ tin.
- Sau khi lão phu nói xong, người sẽ đối xử ra sao?

Chàng nghiêm giọng:

- Chỉ cần người nói rõ toàn bộ, tại hạ sẽ lập tức tha người.

Cửu Chỉ Thiên Vương hưng phấn.

- Người không nói dối chứ?
- Người ta sống không thể không có lòng tin, người cứ việc hỏi tất cả xem Thuần Vu Thông ta có lừa dối ai bao giờ?

Cửu Chỉ Thiên Vương tươi nét mặt.

- Tốt lắm, lão phu xin nói toàn bộ.

Hiển nhiên trong lúc giờ phút sinh tử này hắn chỉ muốn toàn mạng trước tiên. Nhưng giữa lúc hắn sắp sửa thuật lại mọi việc bỗng có mấy tiếng hô thánh thót vọng đến. Thuần Vu Thông nhận ra có tiếng hô của các thiếu nữ Tử Yển Cung, bất giác chàng kinh ngạc. Tiếng hô vừa dứt tiếp theo lại có tiếng rú thảm thiết ấy cũng là của các thiếu nữ Tử Yển Cung, từ tiếng rú ấy phán đoán tình hình đủ biết địch thủ võ công cực cao, vừa xuất thủ đã giết chết thiếu nữ Tử Yển Cung rồi! Chàng không dám chậm trễ, nhất thời không biết mình có nên ra tay tiếp viện hay không? Giữa lúc chưa quyết định bỗng lại nghe một tiếng rú thê thảm vọng lại, hình như lại có một thiếu nữ Tử Yển Cung nữa bị trúng độc thủ. Không thể do dự được nữa, Thuần Vu Thông cấp tốc dặn Lý Tâm Viễn:

- Phiền Lý Tổng tiêu đầu ở đây canh giữ hai tù nhân, nếu bị bức bách quá cứ giết chết chúng đi!

Lý Tâm Viễn vội đáp:

- Công tử yên tâm, lão hủ ghi nhớ!

Thuần Vu Thông vươn thân lên vọt tới hướng phát ra hai tiếng rú. Hai tiếng rú ấy phát ra xa ngoài hai mươi trượng. Chàng chỉ trời sục mấy cái đã đến nơi, định thần nhìn kỹ một thảm tượng bày ra trước mắt.

Hai xác thiếu nữ Tử Yến Cung nằm ngang dưới đất chính là hai trong Tử Yến Thập Bát Kiều bị địch nhân dùng trọng thủ pháp đánh chết. Thuần Vu Thông nhận ra hai thiếu nữ này được phân công canh gác trong rừng, rõ ràng vừa phát hiện có người đột nhập vào lên quát hỏi liền bị địch nhân xuất thủ đánh chết.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, không thấy nhân ảnh nào đủ biết hung thủ đã rời xa đây. Chàng đang định phi hành tìm tung tích hung đồ bỗng thấy hai nhân ảnh chạy mau đến chính là Tử Yến Tam Kiếm Phi Hoa Kiếm Diệp Lan Hương, Phiêu Hoa Kiếm Chu Như Ân và Vụ Hoa Kiếm Mạnh Ngọc Như. Phi Hoa Kiếm Diệp Lan Hương vội hỏi:

- Sao vậy? Công tử cũng tới đây, mới rồi...

Thuần Vu Thông chỉ hai xác chết:

- Chư vị nhìn xem!

Tử Yến Tam Kiếm bấy giờ mới nhìn thấy thi thể hai thiếu nữ, cả ba cúi xuống nghiêng rằng hỏi:

- Kẻ nào đã độc thủ?

Chàng đáp:

- Đương nhiên là bọn nhân vật thần bí kia! Lúc nãy chẳng phải các cô nương có nói chung quanh Lưu Nhạn Lãnh đều có tai mắt của các cô nương sao? Thế mà...

Phi Hoa Kiếm Diệp Lan Hương tiếp lời:

- Hung thủ tất võ công cực cao, nếu không quyết không thể thoát thân được ngoài tai mắt chúng ta.

Thuần Vu Thông nhún vai:

- Nơi này không thể ở lâu, tốt nhất các cô nương hãy chuẩn bị rút lui, sau khi hỏi xong khẩu cung tù nhân cũng rời khỏi nơi đây.

Diệp Lan Hương vội nói:

- Công tử mau về hỏi khẩu cung. Nhị muội hãy cùng tam muội chôn cất thi thể hai muội muội này, ta sẽ triệu tập Thập Bát Kiều còn lại.

Thuần Vu Thông gấp tra hỏi khẩu cung Cửu Chỉ Thiên Vương và lão hòa thượng nên không nói gì nữa, lập tức chuyển thân quay về thạch động. Về tới nơi, cơ hồ chàng muốn bất tỉnh vì trong thạch động hiện ra thảm cảnh, Cửu Chỉ Thiên Vương Lôi Thiên Thành và lão hòa thượng mất tích chỉ còn lại Lý Tâm Viễn giữa vũng máu tươi.

Chàng nghiêng rằng:

- Hung đồ độc ác thật, không ngờ ta đã trúng kế điệu hổ ly sơn của hắn!

Chàng xem xét hiện trường nhưng không tìm ra dấu vết gì của hung thủ. Hung thủ có lẽ đã cao bay xa chạy, bây giờ có đuổi theo cũng chỉ uổng công.

Chàng hơi ngần ngừ một lúc bỗng phát ra một chưởng cực mạnh, một tiếng bình dũ dội cát bay đá chạy, thạch động đổ xuống âm âm chôn xác Lý Tâm Viễn vào trong. Không lâu sau, Phi Hoa Kiếm Diệp Lan Hương phi thân đến kêu to:

- Công tử, đã xảy ra chuyện gì chẳng?

Chàng thở dài:

- Ta sơ ý một chút để xổng mất Cửu Chỉ Thiên Vương và lão hòa thượng, Lý Tổng tiêu sư cũng bị chúng giết chết rồi!

Diệp Lan Hương cau mày:

- Thế sao, đây...

- Đây là một thạch động đã bị tạt hạ chưởng xập xuống để mai táng thi thể của Lý Tổng tiêu sư.

Giữa lúc hai người nói chuyện, Phiêu Hoa Kiếm Chu Như Ân và Vụ Hoa Kiếm Mạnh Ngọc Như đã dẫn mười sáu thiếu nữ của Tử Yến Thập Bát Kiều còn lại đến. Phi Hoa Kiếm Diệp Lan Hương lo lắng:

- Bây giờ chúng ta lên làm gì?

Thuần Vu Thông hơi suy nghĩ:

- Trước mắt quần ma tác oai tác quái có lẽ đã bắt đầu tuyên chiến với chính nghĩa chúng ta, tình thế đã đến cực điểm căng thẳng, tốt nhất các cô nương hãy quay về Tử Yến Cung.

Diệp Lan Hương:

- Sau khi về Tử Yến Cung rồi sao?

- Từ một loạt việc xảy ra, lũ ma tác quái xuất hiện, khá nhiều ma đầu võ công cực cao, vừa rồi hai trong Thập Bát Kiều chết đủ để chứng minh.

Diệp Lan Hương nhún vai:

- Ý công tử là khuyên chúng ta nên ẩn thân?

- Để tránh sự hy sinh vô ích đó là cách tốt nhất.

Diệp Lan Hương khẳng khái đáp:

- Sinh ra làm người trong giang hồ, xông pha đường đao mũi kiếm là việc bình thường, nếu sợ hy sinh mà cứ ẩn thân đâu xứng là người giang hồ nữa?

Nàng trầm giọng tiếp:

- Cung chủ chúng tôi quyết không đồng ý với cách của công tử đâu!

- Thế ý các cô nương ra sao?

- Cung chủ chúng tôi sai chúng tôi đến là để hiệp lực với công tử, Cung chủ tôi và những môn nhân đệ tử khác cũng đang chờ công tử phát lệnh sẽ kéo toàn bộ Tử Yến Cung đến nghe công tử sắp đặt.

Chàng ngẩn ngại:

- Đó thực là ý tốt của Nam Cung chủ và chư vị... nhưng...

Diệp Lan Hương hấp tấp hỏi:

- Công tử chớ nghi ngại, xin cứ hạ lệnh, sự thực muốn chúng tôi làm gì?

- Nếu đã được quý Cung quan tâm, đương nhiên tại hạ không dám phụ lòng chư vị, nhưng xin nhận thức đây là một việc hết sức quan trọng...

Diệp Lan Hương khẳng quyết:

- Cung chủ chúng tôi đã có nói, dù vì chuyện này mà Tử Yến Cung có bị tiêu diệt cũng không có tiếc gì!

- Nếu vậy tại hạ xin nhờ chư vị việc này.

- Công tử cứ việc dạy.

- Ngay bây giờ xin chư vị cô nương hãy về Tử Yến Cung.

Diệp Lan Hương tròn mắt:

- Ủa...! Công tử không muốn chúng ta giúp công tử ư?

Chàng vội lắc đầu:

- Không! Không... Tại hạ muốn chư vị về Tử Yển Cung, một là chư vị thương nghị với Nam Cung chủ, hai là cần chư vị chuẩn bị một chuyện.

- Chuẩn bị chuyện chi?

- Chuẩn bị tập trung hết cao thủ do Nam Cung chủ dẫn đầu xuất quân.

Diệp Lan Hương thở phào:

- Điều ấy chẳng khó gì, nhưng sau khi tập trung hết cao thủ rồi...

Chàng tiếp lời:

- Sau khi tập trung hết cao thủ nhờ chư vị nhắn tin cho Quỷ Vương Bảo cùng xuất quân với Tử Yển Cung.

- Xin tuân lệnh công tử.

Chàng vội nói tiếp:

- Còn có Cùng Gia Bang cũng xin chư vị cô nương truyền tin cho họ.

- Tỳ nữ xin nhớ... xin công tử cứ dạy bảo, sau khi chuẩn bị xong xuôi rồi sao?

- Sau khi chuẩn bị xong xuôi hãy phân tán kéo đến Thái Nhạc Sơn.

Diệp Lan Hương kinh ngạc:

- Đến Thuần Vu Sơn Trang?

- Đúng! Trước mắt tại hạ sẽ đến núi Côn Luân xong liền quay lại Thái Nhạc Sơn... đến lúc ấy sẽ báo tường tận kế hoạch quét sạch bọn quần ma!

- Tỳ nữ ghi nhớ, công tử yên tâm, nhất định sẽ làm như lời công tử dạy. Xin cáo biệt!

- Xin cho gửi lời vấn an Nam Cung chủ... Chư vị lên đường bình an!

Tất cả các thiếu nữ Tử Yển Cung rời bỏ khu rừng thoáng chốc không còn một ai. Trong rừng chỉ còn lại một mình Thuần Vu Thông, chàng bồi hồi một lúc mới cất thân vọt lên nhắm hướng núi Côn Luân phi hành tới.

Suốt dọc đường chàng không hề phát hiện một nhân vật thần bí nào nữa cả. Ngày thứ năm chàng đã vào đất của núi Côn Luân chỉ còn cách Tiêu Diêu Nhai độ hơn một trăm dặm, chàng rất gấp vội gấp mặt ân sư nên càng tăng cước bộ phi hành như gió cuốn.

Bỗng nhiên, chàng nghe những tiếng chân từ trên ngọn núi xa chạy xuống. Vì chung quanh đều là rừng núi hoang vu tuyết phủ, căn bản không có một nhà dân nào ở gần nên chàng đặc biệt chú ý. Rất mau, chàng ẩn thân vào sau một tảng lớn quan sát. Không lâu, một bóng người nho nhỏ chạy từ đỉnh núi xuống, chớp mắt đã đến gần nơi chàng ẩn thân.

Không ngờ đó chỉ là một nữ hài tử độ mười tuổi vào khoảng tuổi Bình nhi, từ trên đỉnh núi chạy thẳng một mạch xuống chân núi. Thuần Vu Thông lấy làm kỳ lạ, vì nơi cách nơi của sư gia không xa, chàng không thể không lưu tâm xem nữ hài tử này hành động gì.

Nào ngờ nữ hài tử chạy một đoạn nữa bỗng nhiên ngã lăn xuống đất, Thuần Vu Thông kinh ngạc, chú tâm nhìn, chẳng hề thấy tiểu cô nương ấy động đậy gì cả.

Không thể tự chủ bàng quan, Thuần Vu Thông phi thân đến gần chỉ thấy tiểu cô nương ấy mặc một cái áo rách rưới tiểu tụy mặt mũi hốc hác như đã nhịn đói lâu ngày. Có thể do vì đói, cũng có thể do vì đường núi gập ghềnh nên nàng ngã vào đám loạn thạch, tay chân xây xát đầy vết thương nằm như bị bất tỉnh nhân sự.

Thuần Vu Thông vội cúi xuống gọi to:

- Tiểu muội muội, tiểu muội muội...

Không có tiếng đáp, nữ hài đồng ấy thực hôn mê mất rồi. Thuần Vu Thông xem xét cẩn thận, trừ chỗ chỉ xây xát ra, có lẽ cô ta quá mệt mỏi đói khát nên mới hôn mê như thế. Chàng vội xoa bóp và thi triển thuật Thôi Cung Quá Huyệt truyền chân lực cho cô bé.

Không lâu, tiểu nữ hài tử dần dần tỉnh lại, hai mắt cô bé mở tròn kêu lên:

- Ca ca là ai, vì sao...

Thuần Vu Thông chặn lại:

- Tiểu muội khoan hỏi ta, bây giờ nên trả lời mấy câu hỏi của ta đã... tại sao tiểu muội muội đến đây có một mình, nhà tiểu muội muội ở đâu?

Đường như chàng phát giác cô bé này có gì khác thường nên có hơi hoài nghi. Cô bé hơi kinh ngạc đáp:

- Nhà tiểu muội muội dưới ngọn núi Đại Tuyết Phong nhưng đã xảy ra thảm biến, chỉ có một mình tiểu muội muội chạy thoát. Bây giờ tiểu muội muội phải đi tìm Tiêu Diêu Tiên Ông...

Thuần Vu Thông chấn động:

- Tiểu muội muội nói sao phải đi tìm ai?

Nữ hài ấy tử đảo mắt:

- Tiêu Diêu Tiên Ông, ca ca biết người đó không? Tiểu muội muội đang chưa biết tìm người ở đâu đây?

Thuần Vu Thông trầm giọng:

- Ai bảo tiểu muội muội đi tìm lão nhân gia ấy?

- Chính gia gia tiểu muội muội.

- Gia gia tiểu muội muội đâu rồi?

Cô bé kêu lên:

- Gia gia tiểu muội muội chết rồi, nếu không...

Chàng nhìn kỹ mặt cô bé tội nghiệp:

- Vì sao gia gia tiểu muội muội lại chết, vì sao gia gia buộc tiểu muội muội tìm Tiêu Diêu Tiên Ông?

Cô bé bắt đầu khóc:

- Gia gia tiểu muội muội bị người ta giết chết, khi lâm tử gia gia dặn tiểu muội muội đến Tiêu Diêu Nhai tìm Tiêu Diêu Tiên Ông, gia gia nói chỉ có Tiên Ông mới giúp được tiểu muội muội trả thù cho gia gia.

Thuần Vu Thông vội hỏi:

- Tiểu muội muội hãy cố nhớ xem, người nào đã giết chết gia gia tiểu muội muội, ngoài ra còn ai đã giết nữa không và tại sao chúng lại giết nhà tiểu muội?

Nữ hài tử nức nở khóc:

- Gia gia nói chúng là bọn ác nhân chuyên chém giết người lương thiện, thực ra nhà tiểu muội muội có lai vãng với Quỷ Vương Bảo nên chúng mới giết nhà tiểu muội. Cha tiểu muội, mẹ tiểu muội và hai ca ca tiểu muội đều bị giết sạch...

Thuần Vu Thông đồng tình:

- Tiểu muội muội đừng khóc nữa, ta sẽ dẫn tiểu muội muội đến Tiêu Diêu Nhai. Không giấu tiểu muội, Tiêu Diêu Tiên Ông chính là sư phụ của ta. Đến đây, để ta công tiểu muội.

Cô bé quét nước mắt mỉm cười.

- Thực không...? Thực là hay quá!

Chàng hỏi:

- Lúc nãy ta thấy tiểu muội chạy, hình như tiểu muội có biết võ công?

Cô bé gật đầu liền:

- Ấy là do gia gia dạy cho, nhưng mới được chút ít thôi.

Chàng hất đầu:

- Chúng ta đi thôi!

Cô bé vui vẻ ngồi dậy:

- Đại ca ơi, đại ca tên là gì?

Thuần Vu Thông đáp:

- Tên ta là...

Câu nói chàng chưa kịp xong cô bé ấy lại lợi dụng cơ hội chàng vừa cúi xuống liền xuất thủ chớp nhoáng bắn ra một luồng khói đục.

- o O o -